

Василенко Я. О., Крюк А. А.

здобувачі вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету,

Науковий керівник:

Левін О. Л.

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри

соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Протягом усієї історії людства ми шукали шляхи реалізації людського щастя та позбавлення від страху та злиднів. Статтю було написано, теорія народилася, і деякі речі померли, але найцінніші та найважливіші речі було відібрано та збережено, щоб людство могло вчасно здійснити свою первісну мрію про найкращу державну систему з цих розрізнених фрагментів. Однак така теорія все ще є літературним явищем значною мірою протягом тривалого часу.

Наприкінці XVIII століття, коли з'явилися політико-правові концепції, що характеризувалися детальними теоретичними поясненнями цілей і методів соціального вдосконалення, відносини між державою і законом, суспільством і людиною принципово змінилися. Однією із особливостей є вчення про верховенство права, історія якого ілюструє певні етапи розвитку права та громадської думки. Ідея верховенства права пов'язана з пошуком більш досконалої та справедливої форми життя, у якій закони є обов'язковими для громадян та самої країни.

Проголошення незалежності України – це історичний закон і вічне прагнення українського народу відновити національну незалежність. Актуальність вибраної теми дослідження відображається в тому, що незалежність України дає можливість встановити власне верховенство права.

Верховенство права – це спочатку певна концепція, теорія та концепція, а потім відповідна модель державної практики в суспільстві, що має історичне походження та сучасні версії свого розуміння. Фактичне значення концепції верховенства права полягає в тому, що вона зосереджена та втілює прогрес людства у галузі національного права. Поняття верховенства права є загальним надбанням цивілізації і є універсальним.

Термін «норми права» уперше з'явився у працях німецьких юристів та філософів на початку 19 століття: К. Велькер (1813), І.-Г. Фрейхер фон Аретін (1824) і Роберт фон Моль (1832). Роберт фон Моль вперше провів

юридичний аналіз концепції та ввів її до кругообігу науки. Верховенство закону він розглядає як категорію безпосередньої доктрини держави, що розвивається, і посідає п'яте місце після патріархату, спадковості, теократії та деспотії. Розуміння вченими цього терміну пояснюється таким чином: «Верховенство права не має жодної іншої мети, крім як підтримати кожного члена суспільства та допомогти йому у найбільш повному та вільному використанні інших для регулювання існування людей. У багатьох випадках особам потрібна допомога держави. Важливо розуміти захист та обмеження, передбачені для громадян, а не перетворювати перше на друге. Людина повинна мати достатню владу для будь-якого порушення країни – порушення найвищого фундаменту верховенства права» [1].

На сучасному етапі розвитку правової думки поняття «верховенство права» розуміється як суверенна, політична територіальна владна організація, яка існує та функціонує в суспільному демократичному суспільстві, заснованому на правовій основі соціальної справедливості. Останнє є фундаментом людини та громадян, окремих груп та всього громадянського суспільства; держава та особи відповідають один за одного згідно із законами.

Розвиток соціальних відносин, зміни в економічній системі, політична ситуація та духовне бачення людей дали змогу українському суспільству перерости в нову державу та новий національний статус, що з часом має стати законом. Формування та розвиток українського суверенітету та демократії, країни, що має верховенство права, та українське законодавство повинні здійснюватися надійно, а досвід формування та досягнення вітчизняних та зарубіжних країн та формування та досягнення вітчизняних та для довідки слід використовувати іноземні юридичні думки.

Необхідність створення української державної системи, заснованої на принципах верховенства права, спонукала громадськість усвідомити необхідність захисту прав і свобод людини, підпорядкування верховенству права тощо.

Зосередження уваги на майбутній долі незалежної України та суспільства підвело нас до майбутніх потреб України у соціально-політичному моделюванні та побуті. Погляд Юрія Шемшученка влучно зазначав, що без підтримки законодавчої діяльності всі розмови про верховенство права залишатимуться лише на рівні «добрих побажань». Законодавчий процес вітчизняних законодавців, державні плани, проекти та численні закони та підзаконні акти вже оголосили та передбачили деякі положення щодо правової побудови нашого суспільного життя [3].

Нова конституція, прийнята п'ятою сесією Верховної Ради України, проголошує нашу країну законною. У статті 1 чітко зазначено, що «Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною та правовою державою». У статті 3 зазначено: «Його життя, здоров'я, Честь і гідність, недоторканність і безпека визнані найвищими соціальними цінностями в

Україні ... Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість країни» [4]. У цьому випадку ми говоримо про ідеальну мету, що потрібно досягти – мету української держави.

Конституція України 1996 р. Містить багато принципів верховенства права. Він визначає принцип верховенства права у статті 8 як один із найважливіших принципів верховенства права. Верховенство права є основним принципом верховенства права, без верховенства права неможливо реалізувати індивідуальні права та свободи та гарантії, надані йому органами державної влади. Важливо закріпити принцип поділу влади. Відповідно до статті 6 Конституції України державна влада здійснюється відповідно до її законодавчої, виконавчої та судової влади. Носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є люди, які здійснюють суверенітет безпосередньо або через національну владу та органи місцевого самоврядування (статті 1, 5 Конституції України). Положення також встановлювали принцип верховенства права – принцип, що народ має верховенство законодавчої, виконавчої та судової гілок влади.

Поки що український закон «про національний план адаптації українського законодавства до законодавства Європейського Союзу» [5] є передумовою відповідності чинного українського законодавства вимогам та стандартам міжнародного співтовариства. Покращення його якості позитивно позначиться на практиці колізії законів. Рівень.

Однак не слід забувати, що формальні положення деяких статей не можуть довести законності країни. Положення, які мають бути оголошені, повинні відповідати принципам цього формування та застосовуватися на практиці. Виходячи з цього, міжнародні експерти дедалі частіше заявляють, що наша країна є незаконною, та надають варіанти створення нової легальної України [6].

Сучасна реальність української держави визначає необхідність формування правової держави в Україні у таких регіонах:

1. Організувати верховенство права та його інститути на основі закону відповідно до таких принципів: дозволяється лише зміст, чітко визначений законом;
2. Сформувати правовий механізм ліквідації відчуження людей та виробничих матеріалів, майна та державного управління;
3. чітка робота законодавчих та адміністративних органів;
4. Створити незалежну судову систему.

У правовій країні правосвідомість та правова культура фізичних осіб, посадових осіб і всього суспільства мають бути на належному рівні. Зокрема, це означає досить високий рівень правових знань, розуміння основних принципів права, тверду віру в обов'язковість дотримання закону тощо. Дуже складно досягти такого рівня правосвідомості, що є абсолютно відповідним до законодавства та правоохоронних органів. Упровадження системи юридичної освіти та батьківства вимагає тривалого часу. Національну

програму юридичної освіти було створено та вдосконалено національним юридичним агентством [7].

Фундаментом верховенства права в Україні має стати формування громадянського суспільства. Суспільства, що забезпечує вільний і всебічний розвиток кожного. Суспільство, у якому знаходяться демократичні приватні інституції, забезпечує свободу слова та інформації, гарантує вільні вибори, спирається на існування правової опозиції між громадською думкою та суспільною мораллю та існування багатопартійності, тим самим запобігаючи узурпації влади.

Сьогодні в Україні створені лише правові передумови для утвердження та подальшого розвитку цієї концепції. Для того, щоб створити в Україні правову державу, спочатку потрібно виконати вимоги, що становлять її зміст, що, в свою чергу, вимагає завершення правового, політичного, економічного, економічного та соціального розвитку. Соціальна реформа. Метою правової реформи має бути: скасувати ті закони, що не відповідають потребам суспільного життя; сформулювати нові нормативні акти, прийняття яких залежить від сучасних умов та об'єктивних вимог законодавчих та нормативних актів; впровадити національне законодавство з метою адаптації до міжнародних стандартів. Однак слід мати на увазі, що верховенство закону не може бути встановлене шляхом прийняття нових законів.

Потрібно забезпечити, щоб усі суб'єкти національної правової діяльності суворо дотримувались правової системи. Важливо також покращити якість юридичної практики, що, зокрема, залежить від правової та професійної культури людей, які складають та впроваджують закон. Зміцнення верховенства права – соціальної держави та громадянського суспільства – має бути пріоритетним планом нашої країни. Ідея побудови України в соціальну правову державу повинна бути не лише орієнтиром для політиків та політиків, а й цільовим орієнтиром для всього суспільства.

Кожне суспільство і країна завжди стикаються з певними завданнями, що змушені вирішувати відповідно до потреб, інтересів, цілей, бажань, мотивацій та можливостей усього суспільства, правлячого класу або всієї країни. Сьогодні ми маємо універсальну концепцію, що полягає у створенні національної системи, яка задовольняє інтереси суспільства – верховенство права. Теорія була розроблена видатними вченими, філософами та юристами та втілює давнє прагнення суспільства до кращого життя, у якому домінують такі принципи, як верховенство права, рівність у суспільних відносинах та ефективне управління. Концепція верховенства права насправді означає не те, що державна влада підпорядковується певним конституційним нормам, а захищати індивідуальні права країни перед державою та обмежувати її всемогутність має правова система. Шлях до встановлення верховенства права надзвичайно складний. Сьогодні ми помітили важкі виклики, які українське суспільство має подолати. Окрім практичних труднощів, ми також стикаємось із складними науково-теоретичними питаннями, пов'язаними з

розробкою цієї моделі правової держави, що дозволить інтегрувати процес державотворення, національні інтереси та традиції України та загальнолюдські цінності як основу сучасної політики. Питання верховенства права в Україні та перспективи його формування зрештою залежать не від того, наскільки послідовно ми будемо розробляти концепцію, а від того, наскільки ми можемо досягти.

1. Moll, Robert von. Die Polizei – Wissenschaft nach den Grundsätzen des Rechtsstaates. Tübingen, 1832. S.7.
2. Шемшученко і засади реформування правової системи України // Правова держава. Київ, 1996. Вип.7. С. 56-58.
3. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1629-15>
4. <http://www.pravda.gov.ua/articles/2007/12/5/3331870/>
5. <http://radnuk.info/pidrychnuku/teoriua-prava/38-tsvik/151-s-2-----.htm>
6. Теорія держави і права: Навч. посіб./ ій, , та ін.: За ред. і, , - К.: Юрінком Інтер, 2003.– 358-364с.
7. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік та ін. За ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченко. Харків: Право, 2002. 432 с.

Гасимова Р. Ю.

здобувач вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету,

Левін О. Л.

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НАЦІОНАЛЬНА МОВА ЯК ФАКТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

«Мова – це наша національна ознака, у мові наша культура, ступінь нашої свідомості. Мова – це форма нашого життя, життя культурного і національного, це форма національного організування. Мова – душа і цінність кожної національності, її святощі і найміцніший скарб...і поки живе мова – житиме й народ, як національність...Не стане мови, не стане національності» [1, с.7]. Знати свою рідну мову необхідно, тому що це свідчить про культурність, вихованість особи. Насамперед, особа, яка не знає свою рідну мову, не шанує себе. Як нам відомо з історії України, український народ виборював свою мову, яку всім способами хотіли знищити, а саме: